

[Socialministeren.]

at hvis der findes bindende Overenskomster mellem de to Parter, kan der gives Dispensation ogsaa for Dagbladene. Det er det, mit Forslag efterkommer.

Det Forslag, Flertallet her stiller som Ændringsforslag, er, som den ærede Ordfører for Mindretallet meget rigtigt bemærkede, dels stridende mod Arbejdernes Interesse i at holde paa dette Princip, dels stridende mod selve Grundtanken i Fabriklovens § 26, og jeg kan derfor ikke tilraade, at man vedtager det.

Ordføreren (Johannes Jensen): Jeg skal først gøre et Par Bemærkninger til det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (P. Christensen), som vilde hævde, at vort Forslag ikke imødekom det Ønske, der er fremsat af Københavns Bogtrykkerforening. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at vi sad i Udvalget Uger igennem og behandlede Sagen; vi drøftede da ogsaa dette Spørgsmaal, og der var Strid imellem os om, hvorvidt Forslaget vilde imødekomme de Ønsker, der var fremsat af Københavns Bogtrykkerforening. Men vi bad saa den højtærede Socialminister om at overlade os Københavns Bogtrykkerforenings Henvendelse til Fabriktilsynet, for at vi kunde blive klar over, om det var os, der havde Uret, eller det var den Part, der paastod, at vort Forslag ikke var i Overensstemmelse med Henvendelsen. Henvendelsen har vi tilladt os at optrykke, og der burde derfor ikke mellem det ærede Medlem og mig kunne være nogen som helst Tvivl om, hvorvidt vi har imødekommet det paagældende Ønske. Det, som Københavns Bogtrykkerforening andrager om, er, at der maa blive givet Bogtrykkerne Ret til at arbejde fra Søndag Aften Kl. 10. Det forholder sig ikke saaledes, som det ærede Medlem søger at fremstille det, at man andrager om ved visse særlige Lejligheder at faa Lov til at arbejde om Søndagen, det staar der ikke et Ord om. Der staar:

„Vi tillader os derfor at anmode det ærede Direktorat for Fabriktilsynet om at udvirke, at der fortsat meddeles Dispensation for de københavnske Dagblade til at begynde det typografiske Arbejde Kl. 22....“

Der kan slet ikke være Tvivl om, at vort Forslag netop træffer, hvad Københavns Bogtrykkerforening ønsker, og gør det i endnu højere Grad end den højtærede Ministers Forslag.

Nu ved jeg meget godt, at den højtærede Minister, hvis Veltalenhed vi alle kender, og som ynder at ikklæde sine Ord Ironiens Form,

har gjort lidt Løjer med vor Opfattelse og har lagt Hovedvægten paa Ordet „Dispensation“ i Bogtrykkerforeningens Skrivelse, men den højtærede Socialminister er jo foruden at være en meget veltalende Mand ogsaa Jurist og burde derfor have den Egenkab, der kaldes Klarhed, noget, jeg ellers ved mange Lejligheder har berømmet ham for fra denne Talerstol. Den højtærede Minister kan ikke være i Tvivl om, at man kan give Dispensation baade ad administrativ Vej og ad lovmæssig Vej. Det, vi foreslaar, er en lovmæssig Dispensation fra Fabriklovens Hovedbestemmelser, som vi nu hørte den højtærede Minister anføre, og som jeg henviste til ved første Behandling. Ærede Medlemmer, som vil læse Underbilaget til Bilag 2 i Betænkningen, vil give mig Ret, uden Hensyn til hvilket Parti de tilhører: der er ingen Tvivl om, at vi imødekommer Henvendelsen; det sker blot ikke under den *Form*, Bogtrykkerforeningen har tænkt sig, for den har maaske ikke tænkt sig Muligheden af, at Rigsdagen vilde stille sig *saa* velvillig, at man endog vilde lovfæste Dispensationen.

Vort Forslag har i øvrigt ikke blot til Hensigt at imødekomme Københavns Bogtrykkerforening, men har tillige til Hensigt paa et Omraade, hvor vi mener, at man fuldt ud bør imødekomme den Part, der søger derom, at lovfæste Sagen, saa at man sparer Administrationen for mange Skrivelser, idet alle Blade i Landet stilles ens. Nu vil den højtærede Socialminister sige, at denne Sag har slet ingen Interesse for Provsbladene. Naa, ja, der er dog Provsblade, som begynder at arbejde Kl. 10 Søndag Aften, men der er heller ikke her Spørgsmaal om, hvor mange Blade der gør det, man maa blot, hvis man vil give det ene Blad en Ret, give andre den samme Ret, og det vil jeg for Resten gaa ud fra, at enhver Administration vilde gøre. Vi er her inde paa et politisk Omraade, og selv om vi ikke fra vor Side — jeg allermindst — vil mistænke nogen Regering for i politisk Hensigt at ville misbruge en administrativ Beføjelse, er det dog behageligst for alle Parter, for Bladene og for Administrationen, naar vi herinde paa Rigsdagen bestemmer, at alle skal have den samme Ret, og at denne Ret bliver lovfæstet, saaledes at der ikke kan være nogen Tvivl derom.

Men her kommer vi ganske vist til det ømme Punkt: vi sidder paa Rigsdagen og tror, at det er os, der laver Lovene og bestemmer al den Slags Ting, og saa viser det sig efter lang Tids Forløb, at der rent ud sagt hersker ulovlige, kaotiske Tilstande, som f. Eks. paa dette Omraade. Den Myn-